

Márki Hajnalka

Félhomály

Remeg csöppnyi teste, remeg a sötétben,
Bármi jön: kicsi, nagy, az lenne fölényben.
De nem bántják, hiszen a túloldalon vannak,
Létezése olyan, akár a fény a vaknak.
Üldögél szomorún, vár a kopott padon,
Senki sem néz arra, mind a jobboldalon.

Köd van, hatalmas köd, alig lehet látni,
Behúzza tagjait, nem tud mást csinálni.
Azt mondták neki: nem kell, menjen innen,
Elment, elfutott, de semmije sincsen.
Nem sír, nem zokog, pedig lenne miért,
Tudja, késő van már, aludni hajtja fejét.

A kisgyermek felfigyel egy közelgő zajra,
Nem tudja, mit tegyen, egyre jobban hallja.
Egy idős hölgy közelít egyenesen felé,
Ez odébb húzódik, amaz leül mellé.
Nem kérdi miért került ide vagy mi hozta,
Néma mind a kettő, bámulnak a holdra.

Hosszú óráknak tűnt, pedig percek voltak,
Felpattan az asszony, felé fordul gyorsan.
Méregeti a halmot, miféle lény lehet.
Ki az? Nem érdekli, csinál neki helyet.
Hazasiet vele egy porrá kopott járdán,
Ágyat vet a gyermeknek, s őrzi édes álmát.

Szob, 2014. február 23.